

CÂTEVA GÂNDURI DESPRE POMPILIU MANEA

Ștefania KORY CALOMFIRESCU¹

ABSTRACT: Professor dr. ing. Pompiliu Manea (b. 7th October 1935, Purani – Teleorman – d. 15th June 2015) will remain on a man who has made important and valuable contributions in medicine, history of medical equipment in Romania, part of those prominent people who left lasting marks on earth in history „Romanian company of medical electronic equipment”.

He left after he got the highest teaching and scientific career, having created an empire in manufacturing and marketing of medical devices, TEMCO, directed and edited the Journal of Economics and Administration health (since 1995), having made inventions, edited university courses and books, scientific papers and popular science communication after attending the congresses of medical devices worldwide. He founded churches, raised monuments and began the work for relocation of memorial plaques on buildings that housed important personalities of Cluj, held important cultural events united under the title „Cultural Thursdays Temco” and was involved in supporting the Romanian National Opera in Cluj-Napoca.

He circled the world and published his travel books Peregrine on five continents (Ed. Mediamira, Cluj-Napoca, 2011) and Emil Racoviță and his followers – to the South Pole (Ed. Mediamira, Cluj-Napoca, 2014) after published autobiography: Three years of my life (1986–1989). From security files (Ed. Mediamira, Cluj-Napoca, 2014) and after he sponsored and released hundreds of books of friends and collaborators... It was a great soul, a dreamer, he truly trusted people, not infrequently, they betrayed or were not able to appreciate her kindness and thirst for justice.

KEYWORDS: medical equipment, research, traveler, engineering.

L-am cunoscut pe domnul prof. univ. dr. POMPILIU MANEA în Cluj-Napoca, de când eram amândoi tineri.

---

¹ Prof. univ. dr., membru titular al Comitetului Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii al Academiei Române (vicepreședinte al Filialei CRIFST – Cluj-Napoca).

Eu proveneam de pe plaiurile oltenești din frumoasa localitate Drobeta – Turnu Severin, care este după mine, cel mai frumos oraș de pe Dunăre din România, iar dânsul de pe plaiurile din Muntenia.

Eu eram absolventă a Facultății de Medicină Generală, din cadrul Universității „Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca, ca medic specialist neurolog, iar dânsul era absolvent al Facultății de Politehnică din București, facultate făcută după Liceul Sanitar, unde l-a avut coleg pe academicianul în neurologie, Constantin Popa și era angajat la laboratorul de aparatură medicală (AGIRAM), din Cluj-Napoca.

Eu eram căsătorită cu un copil, iar el căsătorit cu 2 copii.

Astfel, ne-am cunoscut la AGIRAM, instituție în cadrul Spitalului Clinic Județean din Cluj-Napoca, unde dânsul era șeful Atelierului de reparat aparatură medicală pentru 22 de clinici ale acestui enorm Spital Clinic de urgență regional, de fapt cel mai mare din întreaga Românie.

Foto: Prof. dr. ing. Pompiliu Manea
(7 oct. 1935 – 15 iun. 2015)

Așa deci l-am cunoscut, pe Pompiliu Manea, pe șeful de la fostul AGIRAM și în nenumărate ocazii ne-am întâlnit, fiindcă, câteodată se defecta aparatul nostru de electroencefalografie obosit de atâta suprasolicitare și foarte învechit sau aparatele de fizioterapie, de la Clinica de Neurologie din Cluj-Napoca.

Pompiliu era tânăr, era foarte drăguț, amabil, prietenos și bine dispus, mereu cu zâmbetul pe buze – o fire deschisă, luminoasă, prietenoasă și foarte comunicativ. Uneori pe dânsul nu îl găseam, fiindcă pleca pe teren, în Transilvania, la orașele sau orașelele care solicitau aparatură medicală sau recondiționare, pentru un EEG, un EKG sau aparatură de electroterapie (ultrascurte, curenți diadinamici, ultrasunete, curenți interferențiali).

Altă dată, m-a căutat la Spitalul Clinic de Recuperare din Cluj-Napoca, unde și-a internat mama cu un accident vascular cerebral, unde îi spunea mamei: mamă, fă și matala câțiva pași, sau după un accident al său avut cu fractură la membrele inferioare (la gambe), acuzând durere și deficit motor la mers. Între noi s-a legat o prietenie frumoasă, sinceră și cinstită pentru întreaga viață.

Era chiar fericit, așa cum spunea de multe ori, fiindcă avea o soție, pe d-na Doina, o distinsă și adevărată doamnă, foarte drăguță, blondă, cu ochi albaștrii, veselă, prietenoasă, harnică și comunicativă de te puteai împrieteni, profesoară în funcția de directoare la Biblioteca Județeană din Cluj-Napoca. Cu această primă soție a avut doi copii (un băiat și o fată, ce creșteau armonios și bine educați). Dar destinul prea trist și crud a făcut ca această distinsă doamnă, mama a doi copii minunați în creștere și soție devotată să fie răpusă de o boală necruțătoare la o vârstă tânără (cancer mamar, cu metastaze) și cu tot tratamentul administrat în acea perioadă de timp, soarta a răpus-o din sânul familiei, trimitând-o mai departe, în înaltele sfere ale cerului, să locuiască într-o stea, pentru eternitate, privind însă mereu la evoluția familiei sale scumpe și la copilașii săi dragi, pe care îi privea cu multă dragoste, cu multă iubire, urmărindu-le destinul lor, pe mai departe în viață.

De acolo a privit mereu și s-a bucurat nespus de orice realizare în viață până acum a copiilor săi scumpi și dragi, realizări mai mici sau mai mari, cât și de realizările soțului său, așa cum au reușit să le obțină în aceeași viață, până acum, în anul 2015.

Cu ajutorul tatălui, al lui Pompiliu, care i-a iubit la fel de mult ca lumina ochilor săi, i-a ajutat să se realizeze în viață, fata terminând Facultatea de Științe Economice, iar băiatul Politehnica, amândoi acum la poziții frumoase în firmele pe care le conduc, cu multă competență și devotament.

Inginerul Pompiliu MANEA (cum îi spuneam eu mereu Pompilică) de când ne împrietenisem ca doi camarazi, oameni cinștiți, care trudeau din greu (Pompilică, pe numele său mai apropiat de alint, ca din copilărie, iar el față de mine Ștefania), deci Pompilică a ajuns numai prin propriile sale puteri (fiindcă era dintr-o familie cu 3 frați, două surori și el ca frate) și un tată închis politic fiind considerat „chiabur”.

Inginerul Pompiliu MANEA a luptat foarte mult, din tinerețe să se ridice în viață, și să răzbească, trecând prin multe obstacole, pe care le-a învins, până a obținut înaltul titlu de Profesor universitar dr. în cadrul

Politehnicii din Cluj, cu foarte multe diplome și medalii, obținute prin foarte multă trudă, multă voință, inteligență și pasiune în profesie, cât și multă muncă în sistemul economic privat, pentru a realiza acest PALAT TEMCO, cum îi plăcea lui să-i spună, această maiestuoasă construcție, în Cluj-Napoca, în inima Transilvaniei și să acumuleze o bogăție de-a lungul anilor.

A doua căsătorie, (după ce mai târziu am aflat și eu) a eșuat, după aproximativ 2 ani, dar a lăsat în urma sa, pe lângă o avere, de care se bucură cei doi copii, foarte multe diplome și medalii, cât și două monografii de o valoare colosală, după expediția făcută la Polul Nord și apoi la Polul Sud al globului pământesc. A mers cu multă curiozitate și cu multă pasiune pe urmele savantului Emil Racoviță.

Ultima expediție la care el pornise și în care tot timpul a șofat, a fost bazată pe dorința de a vedea cum trăiesc românii din diaspora. Este mare păcat că această monografie nu a mai văzut lumina tiparului, fiindcă timpul nu a mai avut răbdare cu el. A **suferit** foarte mult din punct de vedere psihic din cauza nepotului decedat, în ultima perioadă de viață.

De multe ori noi stăteam de vorbă, în ultimul timp la telefon și îl sfătuiam ca medic, ce să facă, cum să își folosească timpul la vârsta sa, ce medicamente să ia, (arătând multă încredere în mine) și mereu îmi răspundea cam așa: „*Dragă Ștefania, așa am să fac*”; alteori, pe scurt: „*Da, desigur*” sau: „*Da. Să știi că ai dreptate...*” și încheia: „*Îți mulțumesc pentru sfaturi, dragă Ștefania și îți doresc noapte bună*”.

Rezultatul a fost că a făcut ce a dorit să facă cu viața sa. Primea sfaturi, dar nu le urmărea să le aplice și în realitate, în viață. Așa a dorit! Nu ținea cont de vârstă și sănătate!

Timpul cu el, într-adevăr nu a mai avut răbdare. A făcut de fapt ce a vrut, ce i-a plăcut, cu deschidere către cultură, literatură, artă, muzică, istoria medicinei, realizând fapte mari, de care mereu ne aducem aminte și vor rămâne consemnate în istorie și în inima noastră, a celor care l-am cunoscut și ne-am bucurat de prietenia sa.

El simțea că timpul i-o ia înainte. Cred acum că a fost un om, de fapt, foarte singuratic la bătrânețe, care a iubit mult oamenii și s-a implicat în foarte multe acțiuni sociale, profesionale, culturale și științifice, pe lângă cele economice de management, dovedind multă competență, apropierea față de oameni, încredere în cei apropiați, căldură sufletească, înțelegere și o inimă larg deschisă, plină de generozitate, de a face multe fapte bune,

cu dorința de a-i ajuta mereu pe semenii săi, care apelau de multe ori la ajutorul său.

A fost, de fapt, un om mult prea bun, tolerant, dar și foarte luptător, care a înfruntat vicisitudinile vieții, într-un mod demn și curajos.

În ultimii ani am colaborat mult, fiindcă eu am fost aleasă ca vicepreședinte în Comitetul Român pentru Informare și Formare în Știință și Tehnică (CRIFST) pe filiala Cluj, comitet ce aparține Academiei Române, iar dânsul în calitate de secretar.

Tot în ultimul timp m-a rugat să aibă în bibliotecă sa din cărțile mele publicate în medicină, ca și din lucrările mele publicate din istoria medicinei clujene și naționale.

Vreau totuși să amintesc încă un eveniment cu totul deosebit și foarte important, legat de dl. Profesor Dr. ing. Pompiliu MANEA, implicându-se în acest eveniment foarte mult și cu mult suflet, în anul 2012, când după articolul publicat de distinsa doamnă Michaela BOCU în ziarul „Făclia” din 11 dec. 2012, Pompiliu a organizat la Muzeul de Etimologie din Cluj-Napoca, evocarea cântăreței de operă Maria CEBOTARI, soprană de nivel internațional, născută la Chișinău în 1910 și decedată în 1949 la Viena, în vârstă de 39 de ani, și care spunea mereu „eu sunt româncă”. A răpus-o cancerul de pancreas. În data de 2 august 2012 în Făclia mai înainte, apăruse un reportaj despre viața și cariera Mariei Cebotari, sub semnătura Prof. Dr. Ing. Pompiliu MANEA.

Momentul acesta de evocare a fost organizat de dânsul, în colaborare cu doi participanți din Chișinău (Aurelian DĂNILĂ, președinte al Uniunii Muzicienilor din Republica Moldova și regizorul Dumitru OLĂRESCU, care a realizat filmul „ARIA” și care a tras concluzia că „Poporul român are talente, dar știe să le risipească”). Eu îi împrumutasem placa mică de pickup și aparatul, care au fost folosite în timpul evocării. Data acestei evocări era 25 noiembrie 2012.

Acum, când Pompilică nu mai este printre noi, când ne privește de sus, în lumea stelelor și a veșniciei, ne urmărește cu același interes, cu iubire și cu imboldul ce ni-l adresa nouă mereu pentru a înfrunta viața, pe mai departe, ce ne-a mai rămas, într-un mod tot atât de demn, el privindu-ne la fel, cu căldură sufletească și cu sentimentul de prietenie frumoasă, sinceră și trainică ce ne-a legat pentru întreaga viață, aici pe pământ și care va rămâne și în eternitate.

Profesorul univ. dr. ing. Pompiliu Manea va rămâne pe mai departe un om care a adus contribuții importante și valoroase în medicină, în istoria

aparaturii medicale din România, făcând parte dintre acei oameni marcați care au lăsat sau lasă urme durabile pe pământ, în istorie în „*compania română de tehnică electronică medicală*”.

Bunul Dumnezeu să-i ierte toate păcatele făcute în această viață, cu gândul, vorba sau cu fapta și el să primească pe mai departe lumina veșnică a Cerului, dată de marele Creator!.